zijn in het in deze bepalingen niet uitdrukkelijk geregelde geval waarin de verwerker bij het interventiebureau van zijn eigen land magere-melkpoeder uit de interventievoorraden van een andere Lid-Staat heeft gekocht, omdat een dergelijke situatie geen bijzondere kenmerken vertoont die erop wijzen dat voor de berekening van de steun een ander tijdstip dan de dag van verwerking in aanmerking moet worden genomen.

2. De financiële vergoedingen voor het uit de markt nemen van visserijprodukten die aan een producentenorganisatie waren betaald, kunnen niet ten laste van het EOGFL worden gebracht wanneer de betrokken organisatie niet het voorwerp is geweest van de permanente controle op haar werking vanwege de betrokken Lid-Staat, voorzien in de gemeenschapsregeling inzake de erkenning van dergelijke organisaties.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 343/85 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Verordening nr. 729/70 van de Raad van 21 april 1970 betreffende de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (PB 1970, L 94, blz. 13), voorziet in een stelsel van directe communautaire financiering van de restituties bij uitvoer naar derde landen en de interventies ter regulering van de landbouwmarkten door de afdeling „Garantie" van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL).

Krachtens artikel 4 van deze verordening stelt de Commissie aan de Lid-Staten de nodige middelen ter beschikking, opdat de bevoegde diensten en organen de betalingen van deze restituties en interventies overeenkomstig de communautaire voorschriften en de nationale wetgevingen verrichten.

Overeenkomstig artikel 5, lid 2, sub b, van dezelfde verordening keurt de Commissie de rekeningen van de door de nationale diensten en organen gedane uitgaven goed, op basis van de jaarrekeningen die de Lid-Staten overleggen, vergezeld van de stukken die nodig zijn voor de goedkeuring daarvan.

Volgens artikel 8 van verordening nr. 1723/72 van de Commissie van 26 juli 1972 inzake de goedkeuring van de rekeningen betreffende het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie (PB 1972, L 186, blz. 1), behelst het besluit tot goedkeuring onder meer de bepaling van het bedrag van de gedane uitgaven in iedere Lid-Staat in de loop van het betrokken jaar, welke worden erkend als komende ten laste van het EOGFL, afdeling Garantie.

2. Bij beschikking 85/460 van 28 augustus 1985, meegedeeld aan de Italiaanse Repu-

* Procestaal: Italiaans.

bliek bij brief van 5 september 1985 en gepubliceerd in PB 1985, L 267, blz. 35, stelde de Commissie voor de Italiaanse Republiek het bedrag vast van de uitgaven van het begrotingsjaar 1981, dat werd erkend als komende ten laste van het EOGFL, afdeling Garantie.

Bij de vaststelling van die beschikking overwoog de Commissie, dat bij de uitgevoerde verificaties was gebleken dat een gedeelte van de opgegeven uitgaven ten bedrage van 43 138 824 099 LIT niet beantwoordde aan de in de toepasselijke communautaire voorschriften vervatte voorwaarden en bijgevolg niet kon worden gefinancierd, en dat de Lid-Staat uitvoerig over deze aftrek was ingelicht en zijn standpunt dienaangaande kenbaar had kunnen maken.

Volgens de Commissie bleek uit het dossier, dat de transacties die aan de basis van die uitgaven lagen, niet voldeden aan de bepalingen die op de betrokken interventiemaatregelen van toepassing zijn. De precieze redenen waarom elk van die maatregelen nietconform werd geacht, zijn aan de Italiaanse Republiek meegedeeld in de loop van de bilaterale contacten die voorafgingen aan de beschikking betreffende de goedkeuring van de rekeningen. Zij zijn samengevat in het syntheseverslag 1980-1981 (hierna: het syntheseverslag) dat de Italiaanse Republiek is toegestuurd en vervolgens door het comité van het EOGFL is onderzocht in het kader van de raadpleging voorzien in artikel 5, lid 2, van verordening nr. 729/70.

3. Dit beroep is gericht tegen de uitsluiting van de volgende kosten:

— 677 198 690 LIT ter zake van steun voor magere-melkpoeder uit interventievoorraden;

— 3 727 116 185 LIT ter zake van consumptiesteun voor olijfolie;

— 2 694 251 820 LIT en 145 345 970 LIT ter zake van financiële vergoedingen voor het uit de markt nemen van visserijprodukten;

— 761 886 150 LIT betreffende monetair compenserende bedragen.

4. Het beroep is op 15 november 1985 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Het Hof heeft, op rapport van de rechterrapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie evenwel verzocht om een antwoord op een aantal vragen betreffende de berekening van het steunbedrag voor magere-melkpoeder uit interventievoorraden. De Commissie heeft deze vragen bij brief van 28 november 1986 beantwoord.

II — Conclusies van partijen

De Italiaanse Republiek, verzoekster, concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren beschikking 85/460 van de Commissie van 28 augustus 1985, voor zover bij de goedkeuring van de door de Italiaanse Republiek uit hoofde van het begrotingsjaar 1981 ingediende rekeningen, de bedragen van 677 198 690 + 3 727 116 185 + 2 694 251 820 + 145 345 970 + 761 886 150 LIT (in totaal 8 005 798 815 LIT) niet ten laste van het EOGFL zijn gebracht, ofwel

— om de uiteengezette redenen zodanige lagere bedragen als het Hof in goede justitie zal vermenen te behoren, ten laste van genoemd Fonds te brengen;

— verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De Commissie, verweerster, concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren ten aanzien van de middelen die niet door argumenten ten gronde zijn geschraagd;

— het beroep voor het overige te verwerpen;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

Bij elk van de drie onderdelen van het beroep stelt de *Italiaanse regering* schending van artikel 8 van verordening nr. 1723/72. Voorts stelt zij, dat het deel van de beschikking betreffende de consumptiesteun voor olijfolie gebrekkig is wegens misbruik van bevoegdheid, en voert zij ter zake van de financiële vergoedingen voor het uit de markt nemen van visserijprodukten misbruik van bevoegdheid en motiveringsgebreken aan.

De *Commissie* is van mening dat deze middelen, die door geen enkel argument worden geschraagd, niet voldoen aan de vereisten van artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering en derhalve niet-ontvankelijk zijn.

A — *De steun voor magere-melkpoeder uit interventievoorraden*

1. *Het juridisch kader*

Overeenkomstig artikel 10 van verordening nr. 804/68 van de Raad van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten (PB 1968, L 148, blz. 13), „wordt steun verleend aan in de Gemeenschap geproduceerde en als voeder voor dieren gebruikte ondermelk en mager melkpoeder, indien deze produkten aan bepaalde vereisten voldoen". De Commissie heeft de uitvoeringsbepalingen voor de toekenning en de betaling van deze steun vastgesteld.

Volgens het verweerschrift van de Commissie en de antwoorden die deze heeft gegeven op de vragen van het Hof over de berekening van het bedrag van de steun, kunnen de toepasselijke gemeenschapsbepalingen worden samengevat als volgt.

Voor het geval een verwerker magere-melkpoeder koopt op de *vrije markt in zijn eigen land*, bepaalt artikel 9 van verordening nr. 1725/79 van de Commissie van 26 juli 1979 met betrekking tot de uitvoerings- bepalingen inzake de toekenning van steun voor tot mengvoeder verwerkte ondermelk en voor magere-melkpoeder bestemd voor kalvervoeding (PB 1979, L 199, blz. 1), dat „het toe te passen steunbedrag het bedrag is dat geldt op de datum van denaturering van de ondermelk of het magere-melkpoeder, respectievelijk op de datum van verwerking van deze produkten tot mengvoeder". De steun wordt aan de verwerker uitgekeerd door de bevoegde instanties van de betrokken Lid-Staat.

Indien de verwerker koopt op de *vrije markt in een andere Lid-Staat* dan die waar hij is gevestigd, is de steun die welke geldt op de dag van verwerking (krachtens artikel 9 van verordening nr. 1725/79), dan wel die voorzien in verordening nr. 1624/76 van de Commissie van 2 juli 1976 houdende bijzondere voorschriften inzake de betaling van de steun voor magere-melkpoeder dat gedenatureerd of tot mengvoeder verwerkt wordt op het grondgebied van een andere Lid-Staat (PB 1976, L 180, blz. 9). Volgens de Commissie bevat deze laatste verordening een uitzonderingsregeling. Zij verklaart dat, algemeen gesproken, wanneer de steun wordt betaald na verwerking of dena-

turering, hij wordt uitgekeerd door de Lid-Staat op wiens grondgebied die behandeling heeft plaatsgevonden, overeenkomstig verordening nr. 986/68 van de Raad van 15 juli 1968 houdende vaststelling van de algemene voorschriften voor de toekenning van steun voor ondermelk en mager melkpoeder bestemd voor voederdoeleinden (PB 1968, L 169, blz. 4). Verordening nr. 1624/76 kent evenwel een afwijking op deze regel waar zij de uitkering van de steun door de Lid-Staat van verzending toestaat; bepaald is namelijk:

— de steun vooraf wordt aan de exporteur uitgekeerd wanneer het bewijs is geleverd, dat de Lid-Staat van bestemming het magere-melkpoeder onder douanecontrole of een administratieve controle heeft geplaatst, waarvoor een waarborg moet worden gesteld (artikel 2);

— het steunbedrag is het bedrag dat van toepassing is op de dag waarop de douaneformaliteiten bij uitvoer worden vervuld (artikel 8, lid 1);

— een aanvullend bedrag kan worden uitgekeerd aan de verwerker van de betrokken produkten door de instanties van de Lid-Staat van invoer, wanneer de steun, uitgedrukt in nationale valuta, is verhoogd tussen de dag die de steun bepaalt in de Lid-Staat van verzending, en de dag van verwerking (artikel 8, lid 2).

Volgens de Commissie is dit stelsel ingevoerd voor toepassing in Italië, het enige land dat destijds een structureel tekort had aan magere-melkpoeder.

Wanneer de verwerker koopt bij een *interventiebureau*, valt de aankoop in beginsel onder verordening nr. 2213/76 van de Commissie van 10 september 1976 met betrekking tot de verkoop van magere-melkpoeder uit openbare opslag (PB 1976, L 249, blz. 6). Wanneer de verwerker het magere-melkpoeder koopt om die tot veevoeder te verwerken, is dezelfde steun van toepassing als voor aankopen op de vrije markt (zie hierboven).

Indien de verwerker evenwel bij het *interventiebureau van zijn eigen land* magere-melkpoeder uit de *interventievoorraden van een andere Lid-Staat* aankoopt, is volgens de Commissie op die aankoop een bijzondere regeling van toepassing. In deze mogelijkheid is periodiek voorzien voor Italië, wegens het ontbreken van voorraden magere-melkpoeder in dit land. Bij verordening nr. 1763/78 van 25 juli 1978 betreffende de overdracht aan het Italiaanse interventiebureau van magere-melkpoeder door de interventiebureaus van andere Lid-Staten (PB 1978, L 204, blz. 8), heeft de Raad een gedeelte van de voorraden die bij de interventiebureaus van de andere Lid-Staten beschikbaar waren, ter beschikking van het Italiaanse interventiebureau gesteld. Deze overdracht vond plaats in twee keer, in hoeveelheden van 40 000 en 60 000 ton. Bij verordening nr. 516/80 van 29 februari 1980 betreffende de overdracht van magere-melkpoeder aan het Italiaanse interventiebureau (PB 1980, L 58, blz. 51), heeft de Commissie de uitvoeringsbepalingen voor de overdracht van de tweede hoeveelheid vastgesteld. Artikel 3 bis, lid 3, van deze verordening — zoals gewijzigd bij verordening nr. 1146/80 van de Commissie van 7 mei 1980 (PB 1980, L 117, blz. 18) — bepaalt, dat de verkoop van de betrokken ondermelk door het Italiaanse interventiebureau is onderworpen aan de bijzondere voorwaarde, dat „bij de betaling van de aankoopprijs deze wordt verminderd met het bedrag van de in artikel 10 van de reeds aangehaalde verordening nr. 804/68 bedoelde steun".

Dezelfde voorwaarde kwam in het kader van eerdere overdrachten voor in verordening nr. 2972/76 van de Commissie van 7 december 1976 houdende uitvoerings- bepalingen van verordening nr. 1861/76 betreffende de overdracht aan het Italiaanse interventiebureau van magere-melkpoeder door de interventiebureaus van de andere Lid-Staten (PB 1976, L 339, blz. 18).

2. *Feiten en procedure voorafgaand aan de bestreden beschikking*

Volgens het syntheseverslag is door de diensten van het EOGFL geconstateerd, dat in Italië aan de verwerkers aanvullende steun is betaald voor magere-melkpoeder uit openbare opslag, dat is verkocht in het kader van verordening nr. 516/80 (zoals die luidde na haar wijziging bij verordening nr. 1146/80). Deze aanvullende steun was gelijk aan het verschil tussen het bedrag van de steun op het tijdstip waarop de overeenkomst was gesloten, en de steun op de dag van verwerking.

De Italiaanse regering had ter rechtvaardiging van deze aanvullende steun aangevoerd, dat artikel 5 van verordening nr. 2972/76 en artikel 3 bis van verordening nr. 516/80 bepalen, dat de verkoopprijs vastgesteld overeenkomstig artikel 2, lid 1, sub a, van verordening nr. 2213/76, moet worden verminderd met het bedrag van de in artikel 10 van verordening nr. 804/68 bedoelde steun. Volgens de Italiaanse regering was dit de in verordening nr. 1725/79 voorziene steun. Zij merkte inzonderheid op, dat in de genoemde artikelen 5 en 3 bis wordt verwezen naar verordening nr. 1725/79, waarvan artikel 9, lid 1, bepaalt dat het toe te kennen bedrag het bedrag is dat geldt op de datum van verwerking. Aangezien op het tijdstip van verkoop alleen kon worden uitgegaan van de op dat tijdstip geldende steun, zou, indien de steun voor de verwerking wordt verlaagd, de verkoopprijs met een dienovereenkomstig bedrag verlaagd moeten worden. De Italiaanse regering verwees in dat verband naar artikel 8, lid 2, van verordening nr. 1624/76, dat deze procedure ook kent.

Blijkens het syntheseverslag heeft de Commissie die argumenten niet aanvaard en wel om de volgende redenen.

In de eerste plaats zou verordening nr. 1624/76 juncto verordening nr. 1725/79 slechts van toepassing zijn op de rechtstreekse verwerking van magere-melkpoeder dat op de vrije markt in een andere Lid-Staat dan Italië wordt verkocht en in Italië wordt verwerkt. In dat kader zou de steun worden betaald op grond van het bedrag dat geldt op de dag waarop de douaneformaliteiten worden vervuld en de Italiaanse verwerker de waar koopt tegen een nettoprijs, te weten de marktprijs verminderd met de steun. De uitkering aan de verwerker van het verschil tussen het bedrag van de steun berekend op de dag waarop de douaneformaliteiten worden vervuld, en het hogere bedrag dat geldt op de datum van verwerking, zou gerechtvaardigd zijn om de Italiaanse verwerker niet anders te behandelen dan de verwerkers in de andere Lid-Staten; verder mag in het kader van verordening nr. 1624/76 het bedrag van de steun niet hoger zijn dan het maximum dat van toepassing was in de loop van het voor de verwerking voorziene tijdvak (maximaal zes maanden), en komen de vervoerkosten van de Lid-Staat van produktie of verwerking voor rekening van de verwerker. Voor magere-melkpoeder dat bij een interventiebureau wordt gekocht in het kader van verordening nr. 2213/76, zou een dergelijke aanpassingsregeling niet bestaan; er zou geen verwerkingstermijn zijn vastgesteld, en de

verwerker zou bijgevolg het voor de verwerking gunstigste ogenblik kunnen afwachten, namelijk dat waarop de steun het hoogst is. In dit geval betaalt de verwerker slechts de relatief lage kosten voor het vervoer vanuit de openbare opslag.

In de tweede plaats zou de verwijzing naar verordening nr. 1725/79 in artikel 5 van verordening nr. 2972/76 en artikel 3 bis van verordening nr. 516/80 enkel de vaststelling van de voorwaarden voor de toekenning van steun betreffen, doch geen betrekking hebben op de wijze van berekening van de verkoopprijs.

In de derde plaats, aldus de Commissie, kan ingevolge artikel 1, lid 2, sub b, van verordening nr. 1725/79 steun slechts worden toegekend „indien de ondermelk en het magere-melkpoeder... niet in aanmerking zijn gekomen of niet in aanmerking kunnen komen voor steun of prijsverlaging op grond van andere communautaire bepalingen". Welnu, in de onderhavige zaak zou voor het magere-melkpoeder een prijsverlaging zijn toegestaan bij de uitslag uit de openbare opslag.

Om deze redenen was de Commissie van mening, dat de financiering van de door het Italiaanse interventiebureau uitgekeerde aanvullende steun ten belope van 677 198 690 LIT in het begrotingsjaar 1981, niet ten laste van het EOGFL kon worden gebracht.

3. *Middelen en argumenten van partijen*

De *Italiaanse regering, verzoekster,* begint met te stellen dat het standpunt van de Commissie strijdig is met de bewoordingen van de betrokken gemeenschapsbepalingen. Verordening nr. 516/80 bepaalt, dat de aankoopprijs van het magere-melkpoeder „wordt verminderd met het bedrag van de in artikel 10 van verordening nr. 804/68 bedoelde steun". Deze laatste bepaling nu preciseert noch het bedrag van de steun noch de wijze van of de voorwaarden voor de toekenning ervan. De verwijzing naar dit artikel geldt bijgevolg ook voor alle uitvoeringsbepalingen van dit artikel en met name die van verordening nr. 1725/79, waarvan artikel 9 bepaalt, dat het toe te passen steunbedrag het bedrag is dat geldt op de datum van denaturering of verwerking. Indien het bedrag van de steun op de dag van verwerking hoger is dan wat is afgetrokken bij de betaling van de aankoopprijs, zou het interventiebureau dus verplicht zijn het verschil te betalen. Verder betwist de Italiaanse regering de relevantie van de omstandigheid, dat deze verplichting niet ondubbelzinnig is neergelegd in verordening nr. 516/80, terwijl artikel 8 van verordening nr. 1624/76 wel een uitdrukkelijke bepaling bevat. De uitdrukkelijke bepaling in deze laatste verordening zou enkel nodig zijn geweest om duidelijk te maken dat het betrokken verschil moet worden betaald door een ander interventiebureau (van het land van invoer) dan het bureau (van het land van uitvoer) dat de oorspronkelijke steun (die gold op de dag waarop de douaneformaliteiten werden vervuld) heeft uitbetaald.

De *Commissie* antwoordt, dat overeenkomstig het beginsel „tempus regit actum" de rechtsgevolgen van een handeling worden beheerst door de bepalingen die gelden op het tijdstip waarop die handeling wordt verricht. In casu is de aankoop de handeling die de schuldvordering doet ontstaan. Bij gebreke van een uitdrukkelijke afwijking zou de toe te kennen steun bijgevolg die zijn welke gold op de datum van aankoop. De Commissie verduidelijkt, dat de op basis van verordening nr. 804/68 vastgestelde toekennings- en betalingsvoorwaarden in-

zake steun anders zijn naar gelang van de verschillende aankoopstelsels, te weten: aankoop op de vrije markt, aankoop op de vrije markt voor denaturering of verwerking op het grondgebied van een andere Lid-Staat, en aankoop bij de interventiebureaus. Een verwijzing naar artikel 10 van verordening nr. 804/68 kan dus niet gelden voor alle uitvoeringsverordeningen van dat artikel.

De *Italiaanse regering* stelt in de tweede plaats, dat de niet-toekenning van het betrokken verschil leidt tot een niet gerechtvaardigd verschil in behandeling ten nadele van de verwerker die magere-melkpoeder heeft gekocht bij het Italiaanse interventiebureau op grond van verordening nr. 516/80; de verwerkers die magere-melkpoeder kopen in andere Lid-Staten, op de vrije markt of bij de interventiebureaus, ontvangen de hogere steun die geldt op de dag van verwerking.

Volgens de *Commissie* is het economisch onjuist om te zeggen dat aankopen van magere-melkpoeder bij het Italiaanse interventiebureau slechter worden behandeld dan aankopen op de vrije markt of bij de interventiebureaus in de andere Lid-Staten; het betreft verschillende aankoopregelingen, waarbij de verwerker vrij voor de ene of de andere regeling kan kiezen en elke keuze voor- en nadelen heeft.

B — *De consumptiesteun voor olijfolie*

1. *Het juridisch kader*

Ingevolge artikel 8, lid 1, van verordening nr. 3089/78 van de Raad van 19 december 1978 tot vaststelling van de algemene voorschriften voor de toekenning van consumptiesteun voor olijfolie (PB 1978, L 369, blz. 12), wordt die steun uitbetaald wanneer de controle-instantie die is aangewezen door de Lid-Staat waar de verpakking plaatsvindt, heeft vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van steun. Lid 2 van dat artikel luidt: „Vanaf de indiening van de steunaanvraag kan echter een voorschot op de steun worden verleend op voorwaarde dat een toereikende waarborg wordt gesteld". Volgens artikel 7 van dezelfde verordening moeten de Lid-Staten een controlesysteem instellen om te waarborgen dat het produkt waarvoor steun wordt aangevraagd, voldoet aan de voorschriften om ervoor in aanmerking te komen.

Bij verordening nr. 557/79 van 23 maart 1979 (PB 1979, L 73, blz. 13) heeft de Commissie de uitvoeringsbepalingen voor de consumptiesteun voor olijfolie vastgesteld. Krachtens artikel 10, lid 4, van deze verordening „keert de Lid-Staat de steun uit binnen 150 dagen na de dag van indiening van de aanvraag". Dezelfde voorwaarde is opgenomen in artikel 9, lid 3, van verordening nr. 3172/80 van de Commissie van 5 december 1980 houdende uitvoeringsbepalingen van de consumptiesteun- regeling voor olijfolie (PB 1980, L 331, blz. 27), die per 9 december 1980 in de plaats is gekomen van verordening nr. 557/79.

Ingevolge verordening nr. 283/72 van de Raad van 7 februari 1972 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en terugvordering van bedragen die in dat kader onverschuldigd zijn betaald, alsmede de organisatie van een informatiesysteem op dit gebied (PB 1972, L 36, blz. 1), zijn de Lid-Staten inzonderheid ertoe verplicht, in de maand die volgt op het einde van elk kwartaal, de Commissie een lijst te zenden „met de onregelmatigheden ten aanzien waarvan een eerste administratief of gerechtelijk proces-verbaal is opgemaakt" (artikel 3).

2. *Feiten en procedure voorafgaande aan de bestreden beschikking*

Blijkens het syntheseverslag is bij verificaties door het EOGFL in Italië geconstateerd dat

de bij de gemeenschapsregelingen voorgeschreven controles niet binnen de gestelde termijnen hadden plaatsgevonden en dat er in sommige gevallen helemaal geen controle was geweest. Daardoor waren in een groot aantal gevallen de overeenkomstig artikel 8 van verordening nr. 3089/78 betaalde steunvoorschotten niet geregulariseerd binnen de in artikel 10 van verordening nr. 557/79 (en artikel 9 van verordening nr. 3172/80) gestelde termijn van 150 dagen. Aangezien de overeenkomstig artikel 8 van verordening nr. 3089/78 voor deze voorschotten gestelde waarborgen over het algemeen slechts voor tien maanden gelden, was er voor een groot aantal, niet tijdig gecontroleerde steundossiers geen waarborg meer geweest. De diensten van het EOGFL waren van mening, dat de voorschotten die bij het verval van de waarborg niet geregulariseerd waren, niet voldeden aan de communautaire voorschriften en bijgevolg niet voor financiering door het EOGFL in aanmerking kwamen.

Verder zou blijkens het syntheseverslag bij de verificaties door de diensten van het EOGFL zijn geconstateerd, dat tegen een aantal verwerkers administratieve en gerechtelijke procedures waren ingeleid wegens onregelmatigheden die tijdens controles in de ondernemingen waren geconstateerd. Voor het jaar 1981 ging het daarbij om een steunbedrag van 3 727 116 185 LIT. De Italiaanse autoriteiten hadden erop gewezen, dat in bepaalde gevallen de onregelmatigheden pas aan het licht waren gekomen na de nationale controles ter vaststelling van het recht op steun. In die gevallen had het Italiaanse interventiebureau van de verwerkers terugbetaling van de ten onrechte uitgekeerde steun gevorderd. De administratieve of gerechtelijke procedures waren echter nog niet afgesloten, weshalve de hoeveelheden waarvoor ten onrechte steun was toegekend, nog niet definitief konden worden vastgesteld.

De diensten van het EOGFL hadden erop gewezen, dat de onregelmatigheden nooit aan de Commissie waren gemeld in het kader van verordening nr. 283/72, en dat de gestelde waarborgen al waren vervallen vóór de nationale controle was uitgevoerd. Zelfs als de onregelmatigheid bij de nationale controle was ontdekt, zou terugvordering van het voorschot via de waarborg dus niet mogelijk zijn geweest.

Op grond van een en ander heeft de Commissie de som van 6 876 103 895 LIT voor het begrotingsjaar 1981 niet ten laste van het EOGFL gebracht.

3. *Middelen en argumenten van partijen*

De *Italiaanse regering* begint met erop te wijzen, dat haar beroep enkel betrekking heeft op het bedrag van 3 727 116 185 LIT waarvan financiering is geweigerd en dat betrekking heeft op steun die is uitgekeerd aan ondernemingen waartegen in Italië administratieve en gerechtelijke procedures lopen wegens onregelmatigheden; de Commissie heeft dat bedrag van financiering uitgesloten omdat die onregelmatigheden haar nooit waren meegedeeld in het kader van verordening nr. 283/72 van de Raad en omdat de voor de steunvoorschotten gestelde waarborgen reeds waren vervallen voordat de nationale autoriteiten tot controle waren overgegaan.

De Italiaanse regering stelt primair, dat het niet ten laste van het EOGFL brengen van het gehele genoemde bedrag moet worden geacht onwettig te zijn. Dat de Commissie niet in kennis is gesteld van het feit dat er strafrechtelijke of administratieve procedures waren ingeleid, moge een overtreding zijn van de gemeenschapsregeling, dit neemt niet weg dat er geen enkele gemeenschapsregeling bestaat die aan deze overtreding gevolgen verbindt met betrekking tot de financiering door het EOGFL. Het feit dat de termijn was verstreken waarvoor waarborgen voor de betaalde voorschotten waren gesteld, kan evenmin automatisch tot hun uitsluiting van de EOGFL-financiering leiden. In tal van gevallen zijn controles uitgevoerd die positieve resultaten hebben opgeleverd, maar op een later tijdstip zijn onregelmatigheden aan het licht gekomen. In die gevallen had het Italiaanse interventiebureau zich niet meer op de waarborg kunnen verhalen. De uitsluiting is bovendien niet gerechtvaardigd zolang de strafrechtelijke en administratieve procedures hangende zijn. Vóór het einde van deze procedures kan men niet definitief zeggen, of er al dan niet onregelmatigheden hebben plaatsgevonden; in een groot aantal gevallen is de betaalde steun volledig van financiering uitgesloten, ofschoon de vermoede onregelmatigheid maar op een gedeelte van de steun betrekking heeft.

De *Commissie* wijst er vooreerst op, dat zij de financiering door het EOGFL bij wijze van uitzondering heeft toegestaan in de gevallen waarin uit latere controles is gebleken dat de transactie regelmatig was verlopen; ten slotte zijn enkel die gevallen van financiering uitgesloten waarin geen enkele controle had plaatsgevonden. De Commissie herinnert er in dit verband aan, dat artikel 8 van verordening nr. 3089/78 van de Raad de betaling van voorschotten — vóór de controle of aan de steunvoorwaarden is voldaan — toestaat op voorwaarde dat een toereikende waarborg wordt gesteld. Verordening nr. 557/79 van de Commissie bepaalt, dat het bedrag van de steun moet worden uitgekeerd binnen 150 dagen na de indiening van de aanvraag. De controle op de toekenningsvoorwaarden en, in het geval van een voorschotbetaling, de vrijgifte van de waarborg, moeten dus plaatsvinden binnen dezelfde termijn van 150 dagen. In heel wat gevallen echter zijn de Italiaanse instanties pas na afloop van die termijn gaan controleren en hebben zij de dossiers afgesloten. De betrokken bedragen zijn dan ook terecht niet ten laste van het EOGFL gebracht. Verder wijst de Commissie op artikel 8, lid 2, eerste alinea, van verordening nr. 729/70, dat bepaalt: „Indien algehele terugvordering uitblijft, draagt de Gemeenschap de financiële gevolgen van de onregelmatigheden of nalatigheden, behalve die welke voortvloeien uit onregelmatigheden of nalatigheden die aan de overheidsdiensten of organen van de Lid-Staten te wijten zijn". In casu zijn de Italiaanse overheidsdiensten hoe dan ook verantwoordelijk, omdat zij de vereiste controles niet vóór het verstrijken van de waarborgtermijn hebben verricht. De Commissie merkt ten slotte op, dat de uitslag van de aanhangige strafrechtelijke en administratief- rechtelijke procedures niet relevant is voor de financiering door het EOGFL.

De *Italiaanse regering* doet subsidiair gelden, dat de weigering van financiering door het EOGFL beperkt had moeten blijven tot 1 268 602 210 LIT. Deze vermindering ten opzichte van het aanvankelijk in aanmerking genomen bedrag van 3 727 116 185 LIT is gespecificeerd in een lijst van 28 mei 1985, op grond van door de Commissie aangenomen criteria. De Commissie heeft van deze lijst kennis genomen tijdens een van de laatste besprekingen die aan de vaststelling van de beschikking zijn voorafgegaan.

De *Commissie* antwoordt, dat zij rekening heeft gehouden met de cijfers die de Italiaanse autoriteiten bij brief van 28 november 1984 hebben meegedeeld; de lijst van 28 mei 1985 was onbruikbaar, want zij bevatte enkel een opsomming van de hangende strafrechtelijke en administratieve procedures.

C — *De financiële vergoedingen voor het uit de markt nemen van visserijprodukten*

1. *Het juridisch kader*

Artikel 4 van verordening nr. 105/76 van de Raad van 19 januari 1976 betreffende de erkenning van producentenorganisaties in de visserijsector (PB 1976, L 20, blz. 39), bepaalt dat de erkenning van een producentenorganisatie in die sector wordt ingetrokken wanneer niet langer is voldaan aan de voorwaarden voor deze erkenning of wanneer deze erkenning op verkeerde gegevens berust. De erkenning wordt met terugwerkende kracht ingetrokken indien de organisatie haar op bedrieglijke wijze heeft verkregen of gebruikt.

Bij verordening nr. 2062/80 van 31 december 1980 heeft de Commissie de voorwaarden en de procedure voor de erkenning en de intrekking van de erkenning van producentenorganisaties en verenigingen van producenten- organisaties in de visserijsector vastgesteld (PB 1980, L 200, blz. 82). Artikel 5 van deze verordening geeft een opsomming van onder meer de gemeenschappelijke regels ten aanzien van produktie en verhandeling, die door de producentenorganisaties moeten worden vastgesteld. Artikel 8 van de verordening bepaalt: „De Lid-Staten houden voortdurend toezicht op de werking van de erkende producenten- organisaties en verenigingen, met name ten aanzien van de toepassing van artikel 4 van verordening (EEG) nr. 105/76 en artikel 5 van de onderhavige verordening."

2. *Feiten en procedure voorafgaand aan de bestreden beschikking*

Blijkens het dossier zijn de bestuursleden van de producenten- organisatie Domar te Porto Garibaldi, alsook de leden van de lokale controlecommissie die belast was met het toezicht op het uit de markt nemen van visserijprodukten, begin 1984 beschuldigd van oplichting; in de jaren 1978-1982 zouden zij op onwettige wijze communautaire steun voor het uit de markt nemen van visserijprodukten hebben geïncasseerd of hebben pogen te incasseren. De Commissie is van die feiten op de hoogte gesteld.

Daarop hebben de diensten van het EOGFL een verificatie verricht bij een filiaal van Domar, de producentenorganisatie San Marco te Chioggia. Daarbij werd met name vastgesteld, dat San Marco geen enkele persoon in dienst had en niet beschikte over kantoren, opslagplaatsen of andere bedrijfsmiddelen die nodig zijn voor het normaal functioneren van een producentenorganisatie. Van mening dat San Marco in feite nooit heeft gefunctioneerd, heeft de Commissie Italië gevraagd de erkenning van deze organisatie in te trekken en alle sedert haar erkenning betaalde bedragen terug te vorderen.

De Commissie heeft EOGFL-financiering geweigerd voor alle door de producentenorganisaties Domar en San Marco gedeclareerde uitgaven voor het begrotingsjaar 1981 (respectievelijk 2 694 251 820 LIT en 145 345 970 LIT), op grond dat wegens het ontbreken van iedere behoorlijke controle op de verrichtingen van deze organisaties, financiering van die uitgaven onmogelijk was.

3. *Middelen en argumenten van partijen*

Met betrekking tot de producentenorganisatie Domar stelt de *Italiaanse regering* in de eerste plaats, dat er thans strafprocedures aanhangig zijn en dat de verdachten de feiten en hun aansprakelijkheid betwisten; het is derhalve nog niet mogelijk om vast te stellen of — en voor welk bedrag — er ten onrechte steun is ontvangen, en of de controle-instanties op enigerlei wijze medeverantwoordelijk zijn. De uitgaven hadden ten laste van het EOGFL moeten worden gebracht, ook als zij ten onrechte zouden zijn ontvangen (behoudens terugbetaling aan het EOGFL van bedragen die in de toekomst zouden worden gerecupereerd), aangezien niet is gebleken van onregelmatigheden of verzuimen die te wijten zouden zijn aan de Italiaanse instanties of organen. De Italiaanse administratie is niet verantwoordelijk voor een eventueel bedrieglijk handelen van met de controles belaste personen.

De *Commissie* antwoordt, dat de Lid-Staten uitdrukkelijk verplicht zijn om controle uit te oefenen op de declaraties van producenten- organisaties (artikel 8, lid 2, van verordening nr. 729/70 en artikel 8 van verordening nr. 2062/80). Indien de controle-organen de fraude niet controleren, maar er zelf aan deelnemen, komen de daaruit voortvloeiende verliezen ten laste van de betrokken Lid-Staat.

De *Italiaanse regering* merkt subsidiair op, dat de Commissie de betrokken bedragen voorwaardelijk had moeten aanvaarden, tot de uitslag van de hangende strafprocessen bekend zou zijn.

De *Commissie* meent, niet op de afloop van die procedures te hoeven wachten. Zij wijst er onder meer op, dat het weinig waarschijnlijk is dat de uitslag van een strafproces bepalend zou zijn voor financiering door het EOGFL. Ook is het weinig waarschijnlijk, zelfs indien de misdrijven niet bewezen zouden worden, dat Domar alle op producentenorganisaties rustende verplichtingen is nagekomen.

Met betrekking tot de uitsluiting van de door de producentenorganisatie San Marco gedeclareerde uitgaven stelt de *Italiaanse regering*, dat deze zaak een nieuw onderzoek verdient. Het betrokken bedrag zou definitief dan wel voorwaardelijk ten laste van het EOGFL moeten worden gebracht. Uit een onderzoek van de Italiaanse bestuursinstanties is gebleken, dat er zich bij San Marco geen ernstige onregelmatigheden hebben voorgedaan, terwijl de sturctuur van die organisatie op korte termijn kan worden geregulariseerd. De Italiaanse regering verwijst te dezen met name naar een nota van het Ministerie van Koopvaardij.

De *Commissie* merkt op, dat de uitgaven van een producentenorganisatie enkel ten laste van het EOGFL kunnen komen indien de organisatie alle in de gemeenschapsregeling bepaalde taken vervult. Zij verwijst onder meer naar het arrest van het Hof van 28 januari 1986 (zaak 129/84, Italië/Commissie, Jurispr. 1986, blz. 309, 327).

D — *De monetair compenserende bedragen in het intracommunautaire handelsverkeer*

1. *Feiten en procedure voorafgaand aan de beschikking*

Blijkens het dossier heeft de Commissie bij beschikking van 22 maart 1985 vastgesteld, dat de Italiaanse douane monetair compenserende bedragen voor een bedrag van in totaal 2 573 653 540 LIT had moeten heffen van twee Italiaanse ondernemingen, Cereal-

mangimi SpA en Italgrani SpA. Deze ondernemingen hadden in de periode van 5 oktober 1981 tot 8 juni 1982 graanprodukten, met name griesmeel van durumtarwe, uit Italië uitgevoerd naar derde landen en deze als actieve veredeling aangemerkte transacties gecompenseerd door durumtarwe in te voeren die in Italië in het vrije verkeer werd gebracht. Tegelijk met de inklaring in Italië ter compensatie van de voorafgaande uitvoer, werd voor die durumtarwe aangifte ten uitvoer gedaan voor export naar Frankrijk of België. Het douanekantoor te Napels bracht deze transacties abusievelijk onder artikel 20 van verordening nr. 1371/81 van de Commissie van 19 mei 1981 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de monetaire compenserende bedragen (PB 1981, L 138, blz. 1); genoemd artikel bepaalt: „De Lid-Staten worden gemachtigd geen monetaire compenserende bedragen toe te kennen of te heffen over produkten die tegelijkertijd worden aangegeven voor invoer en wederuitvoer. In dergelijke gevallen moeten de Lid-Staten ervoor zorgen dat geen enkel monetair compenserend bedrag wordt toegepast."

De betrokken ondernemingen hebben krachtens artikel 173 EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 22 maart 1980 (zaken 244/85 en 245/85).

De Commissie heeft evenwel de niet geheven monetair compenserende bedragen ten belope van 761 886 150 LIT uit hoofde van het begrotingsjaar 1981 ten laste van de Italiaanse Republiek gebracht.

2. *Middelen en argumenten van partijen*

De *Italiaanse regering* stelt, dat zo het Hof de beroepen van de twee betrokken ondernemingen zou toewijzen, elke grond om deze monetair compenserende bedragen ten laste van Italië te brengen, zou wegvallen. Zij vraagt het Hof mitsdien de beschikking van de Commissie aldus te corrigeren, dat de verrekening van die bedragen ten laste van Italië wordt opgeschort totdat het Hof arrest zal hebben gewezen in de zaken 244/85 en 245/85.

De *Commissie* is van mening, dat het verzoek van de Italiaanse regering zonder voorwerp is; in de laatste overweging van de considerans van haar beschikking is precies dat voorbehoud gemaakt.

T. Koopmans
rechter-rapporteur